

ע"פ 15931/15 - סלימאן מולא נגד הוועדה המקומית לתוכנן ובניה גלאי מרכז עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"א 15-05-15 מולא נ' וועדה מקומית לתוכנן ובניה גלאי מרכז עכו
תיק חיזוני:

לפני כבוד השופט תמר שרון נתנהל
המעורער סלימאן מולא,
עו"י ב"כ עווה"ד זכי כמאן

נגד המשיבה הוועדה המקומית לתוכנן ובניה גלאי מרכז עכו
עו"י ב"כ עווה"ד רנא ח'טיב - אבו עביד

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק הדין שניית על ידי בית משפט השלום בעכו [כבוד השופט זהבה (קאודרס) בנו], ביום 25.3.2015 בתיק ת"ב 11-03-48641 (להלן: "**פסק דין**").

2. המעורער הואשם בבית משפט קמא בבניית שתי קומות מעל למבנה קיים, הנמצא בחלקה 20 בגוש 18924 (להלן: "**המקרה**"). מדובר בבנייה בשטח של כ- 150 מ"ר, ללא נסיגה מוגבל שכן דרומי, ובפתחת חלונות בשתי הקומות מדרום והכל - ללא היתר (להלן: "**הבנייה**"). כן הואשם המעורער בשיטת שימוש חריג במרקען.

בישיבת יום 15.3.25, הודה המעורער במילויו לא בכתב האישום והורשע על פי הودאותו ולאחר שימוש טיעונים לעונש גזר דין, כדלקמן:

א. קנס בסך 10,000 ₪, לתשלום ב- 20 תלומים חודשיים.

ב. חיוב המעורער הנאשם להרים את המבנה המתואר בכתב האישום. ניתנה למעורער אורך של 18 חודשים לביצוע הריסה, על מנת לאפשר לו להסדיר את הבניה. בנוסף, הורה בימ"ש קמא לumaruer לאותם את החלונות המצויים בכתב האישום בתום 3 חודשים ממועד גזר הדין.

ג. חיוב בתשלום אגרת בנייה בסך 4,503 ₪.

ד. חיוב לחתום על התchieבות על סך 25,000 ₪ או 14 ימי מסר תמורהה, להימנע מלעbor עבירות לפי סעיפים 145(א), 204(א) ו-208 לחוק התקנון והבנייה, במשך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.

3. עיקר טענתנו של המערער היא, כי הודהתו בכתב האישום אינה עולה בקנה אחד עם עדמתה שהביעה סגנית מנהל המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקיות המדינה, עוזה"ד בת-אור כהנוביץ (להלן: "ועזה"ד כהנוביץ"), במכtabה מיום 23.3.15, אל המערער ובו היא הודעה למערער, כדלקמן: "הרini לעדכן כי בפגישה שנערכה ביום 12.3.15, בה נדונה בקשה הנאשם למחיקת כתב האישום נגדו, הנקית את עוזה"ד רנא ח'טיב, תובעת הוועדה המקומית, להמשיך בניהול ההליך הפלילי נגד הנאשם וזאת בשם לב לאחריות לביצוע הבניה כמחזק במרקען. יחד עם זאת הודיעתי, כי אם ייפטרו הבעיות התכנוניות הכרוכות ביצועה העבירה, לרבות הנסיגה מהמגרש השכן ופתיחה החלונות לכיוון הבית הסמוך, אהיה נכוна לשקל עמדתי זו מחדש, בשם לב לנסיבות[האישיות של משפטת הנאשם](#) (ההדגשה - במקור) (להלן: "מחזק כהנוביץ").

עוד נטען, כי הודיעת המערער אינה עולה בקנה אחד עם דברים שנאמרו בבית משפט קמא, על ידי באי כוח מצדדים, דקות ספורות לפני הודהתו. כך, בין היתר, ציינה ב"כ המאשימה בדיון, כי היא התבקשה לבדוק את האפשרות להקשר את הבניה או לכל הפחות לפתור את הבעיות התכנוניות הקשות וכי המערער עומד להגיש לועידה בקשה להקללה.

כן Natürlich, כי ההודאה נמסרה שלא מרצינו של המערער ומבעלי שיבין את מהלך הדברים, שכן נכון אמר לעיל, היה ברור למערער כי כוונת הנוכחים בבית המשפט וכוונת בית המשפט היא לשיער לו, על דרך ישום אחת החלופות שהזכיר, ולא על דרך של הודהה, הרשעה וסגירת התקיק נגדו. לטענת המערער, הוא לא הבין כי הטיעונים שנשמעו לאחר הודהתו הם טיעונים לעונש ואף לא יתכן שהוא והבן שהוא מודה, כאשר היו בפנוי אופציות אחרות, טובות יותר מבחינתו. מכאן ברור, כי אין מדובר בהודאה כנה שנעשתה מתוך רצון ומתוך הבנה את המתתרחש.

4. לגוף של העבירות בהן הורשע המערער נטען, כי המערער הוא "מחזק פורמלי" במרקען, כי בנו הוא אשר בנה את הבניה, אולם נכון מחלת הנפש של בנו, כפי שהיא עולה מחווז"ד פסיכיאטרית שהונחה על שולחנו של בים"ש קמא, אין למערער שליטה עליו, על הבניה, או על השימוש בה והוא לא יכול היה למנוע את הבניה, על אף שזו בנטהה מעל הקומה בה גר המערער.

5. ב"כ המערער פנה, בכתב, אל עוזה"ד גאנם יוסף, אשר יציג את המערער בבית משפט קמא וביקש ממנו לחתת תצהיר, בנוסח טיעונו של המערער (נספח ז' להודעת הערעור), אולם עוזה"ד גאנם, ציין במכtabה מיום 17.4.15 (נספח יט' להודעת הערעור), כי טענות המערער אינן נכונות. נהפוך הוא; עוזה"ד גאנם אמר, במפורש, במכtabתו כי כתב האישום הוקרא בפני המערער וכי המערער שיתף פעולה בהליך, באופן מלא, ידע ושמע את התרחשויות הדיון.

מכتب דומה שלח ב"כ המערער גם לעוז"ד ח'טיב ابو-עביד, אשר יציג את התביעה בבית משפט קמא וכן בערעור דין (נספח י' להודעת הערעור). עוז"ד אישרה אף היא, בתגובהה (נספח כ' להודעת הערעור), כי המערער הודה בכתב האישום מתוך הבנה ולאחר התייעצות עם סגנורו וכי הסגנור טען ארוכות לעונש, בעוד המערער נמצא באולם ושמע את טיעונו.

.6. ב"כ המערער מבקש כי אורנה לבטל את הכרעת הדיון ואת גזר הדיון שניתנו בביבמ"ש קמא ואורה להחזיר את הדיון לבית משפט קמא, תוך מתן אפשרות למערער למצות את ההליך, לרבות בדרך של הכשרת הבנייה, הגשת בקשה להקללה ופניה נוספת למחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקליטות המדינה, על מנת שישקו בשנית, את בקשת המערער לביטול/חזרה המכtab האישום.

.7. הערעור הוגש ביום 13.5.2015 ובמסגרת ההליך בפניו הסכימו הצדדים, מפעם לפעם, למתן דחיה על מנת לאפשר למערער להסדיר את העניין ולקבל היתר. בסופו של דבר ועל אף שלטעתה הסגנור (אשר אף הגיע מסמכים) חלה התקדמות בבקשת המערער להקללה, צינה ב"כ המשיבה, כי השcn הגיע התנגדות וכי הבעייה ביןו לבין המערער, בנוגע לבנייה, טרם נפתרה. בנוסף צינה המשיבה, כי קיימים קשיים נוספים להכשרת הבנייה וכי היתר אינו מצוי בפתח. ב"כ המערער טען כי הבעיות פתירות והוסיף ואמר כי אין להכבד על מערער המבקש לחזור בו מההודיה.

ב"כ המערער חזר על הودעת הערעור והציג את מכתבה של עו"ד כהנוביץ ואיilo ב"כ המשיבה הפניה לדבריה היא בפרוטוקול הדיון בביבמ"ש קמא, לפיה היא הונחתה להמשיך בדיון.

שמעתי את טיעוני הצדדים ולאחר שנתתי דעתך לטיעונים ולנסיבות, הגיע עת ההכרעה.

דין והכרעה

.8. דין הערעור דחיה.

סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ'**"), המקנה לנאים זכות לחזור בו מההודיה, קובע:

"**חזרה מההודיה**

(א) הודה הנאים בעובדה, או בהודיה שכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, ככל או מרצון, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשםו.

(ב) התיר בית המשפט לנאים לחזור בו מההודיהו אחרי הכרעת הדיון, לבטל בית המשפט

את הכרעת הדין במידה שיטודה בהודיה הנאשם, ויחדש את הדיון אם הדבר מתחייב מן הנסיבות".

9. על אף השוני המהותי בין נטלי הראייה ועוצמת הראיות הנדרשת, להוכחת הטענה לפיה הودיה לא ניתנה באופן "חופשי ומרצון", הדרישה הבסיסית לכך שהודאה של הנאשם נאשם תהא חופשית ומרצון, חלה לא רק על הودאה הניתנת מחוץ לכתלי בית המשפט, אלא גם על הודאה הניתנת באולם המשפט, בנסיבות המותב היושב בדיון, על "כל ההודאות באשר הן" - רע"פ 2292/08 שי אמסלם נ' מדינת ישראל (30.3.2009) (להלן: "ענין אמסלם").

10. התיבה "בכל שלב של המשפט", אשר בסעיף 153(א) פורשה כמכוונת גם לשלב שלאחר הכרעת הדיון - גם לשלב הערעור

בעוד שקבילותות הודיה נאשם הניתנת מחוץ לבית המשפט מותנית בכך שההתביעה תשכנע את בית המשפט כי היא ניתנת באופן חופשי ומרצון, לגבי הודיה המשוערת בין כתלי בית המשפט, תחת עינו הפקואה של בית המשפט, קיימת הנחה שהיא ניתנת בדרך כלל מרצון חופשי, תוך שהנאשם מבין את ההליך המשפטי וمبין במה הוא מודעה. כך, בפרט, כאשר הנאשם מיוצג על ידי עו"ד. עם זאת יתכונו מקרים, בהם נפל פגם זהה או אחר בהליך בבית המשפט; נפל טעות כלשהי אצל הנאשם; היה כשל בהבנת הנאשם את משמעותה הودאה; כשל ברכזונו החופשי; נפל פסול אחר בהודיה השולל ממנו את אופייה הבסיסי כהודיה חופשית ומרצון. אולם, מקרים אלה יהיו נדירים וחריגים.

11. בענין אמסלם עמד בית המשפט העליון על השיקולים העומדים בסיס שאליה החזרה מהודיה שניתנה בפניו בית משפט. מצד אחד - הצורך לאפשר לנאשם לחזור בו מהודיה שניתן במשפט כאשר נטען כי נפל בהודיה פגם והוא אינה משקפת את האמת ומצד שני - הצורך להגן על מערכת המשפט מפני שימוש לרעה באמצעות זה של חזרה מהודיה, אשר יפגע ביציבות, בוודאות ובאמינות החינויים להליך הפלילי.

לפיכך, ציין בית המשפט בענין אמסלם, כי: "מתן היתר גורף לנאשם לחזור בו מהודיה באשמה פירשו מתן היתר לסתות מנתיבו של ההליך הפלילי שהתגבש בהתאם להודיה הנאשם, והעמדתו במידה רבה לשילטתו של הנאשם, ובכלל זה, למHALCOM מניפולטיביים מצידו, שיסודם בהערכות משתנות של סיכוןם וסיכוים באסטרטגייה דינית צזו או אחרת. חשש זה כבד במיוחד כאשר הבקשה לחזור מן ה Hodia עולה בשלב מתקדם של המשפט, ועל אחת כמה וכמה לאחר מתן הכרעת דין וגורר דין, או בשלב ערעורה. בסביבות אלה, החשש מniczul ההליך הפלילי באמצעות TIMRON בידי הנאשם, המבקש לבחון את תוכנות ההליך ועל-פייה להחליט אם לדבוק בהודיותו או לחזור בו ממנה ולהՃש את המשפט, אינו חשש סרק". כן נקבע, כי אישורו של בית המשפט לנאשם, לחזור בו מהודיה "... אמרו להינתן שלא דרך השגרה, ורק בנסיבות מיוחדות ומינימוקים מיוחדים שיירשמו. ככל שלב המשפט מתקדם יותר, כך תלך ותקטן נוכנותו של בית המשפט לאשר חזרה מהודיה, ותידרש מידת שכונע הרבה יותר לקיומו של פסול ממשי בהודיה המצדיק ביטולו של ההליך הפלילי שכבר נתקיים, ופתחתו מחדש".

גם בע"פ 1958/1958 פלוני נ' מדינת ישראל, פד"ו נז(1) 621, 577 (2002) נקבע, כי הנسبות בהן יותר לנאים לחזור בו מהודיותו, הן "נסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב למטרתו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודיותו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה". ראו גם: ע"פ 1932/04 רג'בי נ' מדינת ישראל (14.4.2005).

12. לשאלת מהם אוטם "ニימוקים מיוחדים שירשו", המאפשרים מתן רשות לחזרה מהודיה נקבע, כי יש צורך בנסיבות מיוחדות אשר נראה כי הגיעו להודיה, ללא הבנה את משמעות הודיה, ללא רצון חופשי, הודיה שאין בהאמת. לא כל פגם שנפל בהליך בית המשפט כלל בגדר הביטוי "ニימוקים מיוחדים". ראו, למשל: ע"פ 5583/08 פלוני נ' מדינת ישראל (13.04.2010); ע"פ 3013 מטר נ' מדינת ישראל (01.02.2012). כן ראו רע"פ 523/13 שלום דזנשוויל נ' מדינת ישראל (25.8.2015) שם - למרות פגמים שנפלו בהליך שהתנהל בבית משפט כאמור, לא אפשר בית המשפט העליון לנאים לחזור בו מהודיה.

13. בעניינו, לא נפל כל פגם בהלים שהתנהל בבית משפט כאמור. המערער היה מייצג והוא נכון באולם בית המשפט במהלך כל ההליך, שמע את אשר נאמר, אישר שהוא מודה בעבודות כתוב האישום ושמע את הטיעונים לעונש.

ニימוקי של המערער לבקשו לחזור בו מהודיה נסמכים על שני אדנים. האחד - על הטענה לפיה המגעים שהתקיימו בין הצדדים והאפשרויות האחרות העומדות בפניו. מגעים אלה- כך נטען, הופכים את הודיותו לבלי טעם סבירה ובבלתי מתקבלת על הדעת, שכן אין זה סביר שנאשם יבחר בדרך העומדת בנגד ניהול הרלק על ידי בא כחו, עד אותו שלב, על אף שהוא איננה הדרך הטובה ביותר עבורו ועל אף שדרך האחراج עשויה הייתה להוביל למחייבת כתוב האישום נגדו.

האדן השני הוא טענת המערער, כי למרות שהוא הבעלים של המקראקען ומtgtgor בקומת עלייה נבנו שתי הקומות הננספות, בגין הוא הורשע בתיק דן, שתי הקומות נבנו על ידי בן ו בשל מחלת הנפש של בן, המערער לא יכול היה למנוע את הבניה.

14. הニימוקים הנ"ל אינם מקובלים עליי, ברמה העובדתית וממילא אין הם יכולים להיות "ニימוקים מיוחדים",-CNDRSH, לשם מתן רשות למערער לחזור בו מהודיה.

עjon בתיק קמא מעלה, כי בישיבה שהתקיימה ביום 12.11.18, הודה המערער שהוא הבעלים של המקראקען וטען שמי שמשתמש בתוספת הבניה הוא בן. לא נטען כי הבניה נעשתה על ידי הבן ואף לא נטען כי היא נעשתה ללא הסכמתו של המערער. וכך אמר המערער: "אני הבעלים של המקראקען אבל מי שעושה שימוש בפועל זה הבן שלי" (ההדגשה אינה במקורו). בישיבה שלאחר מכן, שהתקיימה ביום 13.12.24, שאז היה המערער מיוצג על ידי עו"ד גאנם, מסר הסגנון לידי ב"כ המאשימה, בקשה שהגיש לפרקיות, לביטול

כתב האישום. עקב לכך ביקשה ב"כ המאשימה לדחות את הדיון על מנת להבהיר את הבקשה לפרקיות, כדי שתתකול אותה וכן על מנת לבדוק נוספות נספנות שהובאו בפניה.

בישיבה של אחר מכך, שהתקיימה ביום 11.3.15, צינה ב"כ המאשימה, כי הפרקליטות עדין לא גיבשה עמדה בבקשתו של המערער לbijtol כתוב האישום נגדו. הסגנור צין, כי נגד בנו של המערער הוגש כתוב אישום בשל הבניה (בתיק תוא"ב 08-10-1955), בגין אותן עבירות בהן הואשם המערער וכי ההליכים נגד הבן הופסקו לאחר שנקבע כי הוא אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו לוקה בנפשו.

15. בישיבה של אחר מכך, שהתקיימה ביום **25.3.15**, היא היישה בה הודה המערער, מסר הסגנור לב"כ המאשימה, "בקשה בהולה ביותר" (נספח טו' להודעת הערעור), אליה צורף מכתבו של עו"ד בת-אור כהנוביץ.

בהמשך לכך, הודהה ב"כ המאשימה, כדלקמן: "עפ"י הנחיתת הפרקליטות נכון להיום הפרקליטות לא אישרה מחייבת ואו ביטול כתוב האישום וביקשה כי ננהל את התקיק, וככל שיועלו טענות נוספות"
шибוסטו בראיות תהיה מוכנה לשקל הדברים שוב. כמו כן נתבקשתי לבדוק את האפשרות להכשיר את הבניה או לכל הפחות להטיר את הביעות התכנוניות הקשות שזה עניין החלונות ושתי הקומות בדרומ והנסיגת למגרש השכן, שאז יהיה מקום על רקע מצב נפשי של הבן לעכב את ההליכים.

אני מבקשת להבהיר לביהם"ש, ומבלתי להביע עמדה לעניין הסיכוי להכשרה, כי מה שעומד הנאשם לבצע הוא הגשת בקשה לוועדה להקללה ועניין זה יכול לקחת חצי שנה" (ההדגשה אינה במקור).

לאחר הדברים האלה, נרשמה הקראת כתוב האישום לumarur והודיעתו בכל המוחים לו על פיו.
בעקבות ההודיה הוכרע דינו של המערער ולאחר מכן נשמעו טיעונים לעונש, במסגרתם צינה ב"כ המאשימה, בין היתר, כי המערער כלל לא הגיע בקשה לקבלת היתר והציגה את החומרה היתירה שבUberiorות כגון אלה. מנגד צינה את מצבו הנפשי של בנו של המערער והציגה את חוויה"ד הפסיכיאטרית בעניינו ובסופו של דבר בבקשתה להקל עם המערער בדיון וכך אמרה: "לפניהם משורת הדין ובאופן חריג המאשימה תעזור למתחם עניינה בכנס שני בין 20 ל-30 אלף ל"י, צו הריסה, איתום החלונות שבשתי החלונות, כפל אגרה וחתימה על התcheinות".

בטיעונו לעונש, צין הסגנור בפני בית משפט קמא, את ההליך שהתקיים נגד הבן, את תלונותיו של שכנו של המערער נגד הבניה וטען כי תלונות השכן היא שהביאה להגשת כתוב האישום נגד המערער. עוד תיאר הסגנור את זכויותו של המערער, מכוח יושה, במרקען ובבית הבני עליים ואף העלה טענה של הגנה מן הצד, בהתייחס למידת העונש שיש להטיל על המערער, תוך שהוא טוען, כי הכנס צריך להיות מינימלי.

בסופו של דבר נגמר, כאמור, על המערער קנס נמוך, בסך 10,000 ל"י, לתשלום בעשרים תשלום, אגרה בסך 4,503 ל"י (לא כפל אגרה) והתחייבות. כמו כן הוצאה צו הריסה שביצעו נדחה ל- 18 חודשים, על מנת לאפשר לumarur זמן לפעול להשתתת היתר.

.17. הטיעונים לעונש היו ארוכים וברורים ולא יתכן שהם או משמעותם, נעלמו מהנאשם.

במכתבה של עו"ד כהנוביץ נאמר, במפורש, כי ניתנה הנחיה לב"כ המאשימה להמשיך בהליך וכי שצוטט לעיל - ב"כ המאשימה חזרה בבית משפט קמא והבהירה, סמוך לתחילת הדיון, כי הפרקליטות לא אישרה מחייבת האישום ועמדה על ניהול ההליך. אמן, ב"כ המאשימה צינה כי היא התבקשה לבדוק אפשרות להסיר את הבעיות התכנוניות הקשות ולהזכיר את הבניה ואף אפשרות של עיכוב הליכים אולם, במקביל, היא הבירה, כי דיון בבקשתה להקללה שעומד הנאשם להגיש, יכול לקחת בחצי שנה.

אין, אפוא, כל פלא, שנוכח ההנחה שניתנה לב"כ המאשימה על ידי הפרקליטות, להמשיך בהליכים, הנחיה אשר הובירה, במפורש, בבית משפט קמא והייתה ברורה גם לסגור, נושא ההליך.

.18. חזקה על הסגור ששלק את כל השיקולים, הגיע להחלטה מושכלת בדבר הדרך בה יש לנוהג ואף הסביר זאת למערער. המערער לא טען שהסגור הטעה אותו, לא הביא בתצהיריו כל טענה בנוגע לדברים כאלה או אחרים שאמר לו הסגור ואשר אינם בעלי בקנה אחד עם הכתוב בפרוטוקול הדיון של בית משפט קמא.

כאמור - הסגור עצמו, בתשובתו *לפניהם* ב"כ המערער אליו, הכחיש את טענות המערער ואמר, במפורש, כי הן אין נוכחות וכי המערער נטל חלק מלא בהליך *בפני* בימ"ש קמא ודבוריו אלה נתמכים בתשובת ב"כ המאשימה ובדבירה בפניהם.

.19. שוכנעתי, כי הodium המערער בבית משפט קמא ניתנה לאחר שיקול דעת וכי היא ניתנה באופן חופשי ומרצון ולא נפל בה כל פגם. ההחלטה כיצד להמשיך את ההליך שעה שב"כ המאשימה עומדת - בהנחהית המmons עלייה, על המשך ההליך (כפי שעשתה ב"כ המאשימה, על פי הרשות בפרוטוקול בימ"ש קמא) נתונה לשיקול דעת הסגור והנאשם ולא ניתן למצוא פסול בהodium הנעשה בנסיבות אלה, מה גם שעוז בישיבה קודמת הודה המערער שהוא הבעלים וצין שהוא לא בנה את הבניה הבלתי חוקית והעובדות על פיהן הורשע, תואמות מצב דברים זה.

.20. הטענה עליה נשען האדון השני של העreau - היא הטענה לפיה המערער לא יכול היה למנוע מבנו לבנות את הבניה הבלתי חוקית, נטענה בכלל. ספק אם, בכלל, היה בטענה כדי להועיל למערער, אולם, מילא, היה לא נטענה בבית משפט קמא ובפנוי היה לא פורטה ולא נתמכה בכל מסמך, למעט מסמכים המעידים על מצבו הנפשי של הבן. בכל מקרה, במסמכים אלה בלבד אין די. אין בתצהירו של המערער כל פירוט, כיצד יכול היה הבן לבנות את הבניה המסיבית, ללא הסכמת המערער, מה מקורות המימון של הבניה, מה עשה המערער בניסיון למנוע את הבניה וכיוצא ב.

המערער גם לא ראה כי הodium גרמה לו לעיוות דין, בפרט כאשר בימ"ש קמא התחשב בכל השיקולים לקולה

וגור על המערער עונש קל ביותר. גם אם הייתה קיימת אפשרות שכתב האישום נגד המערער ימחק, ספק אם אפשרות זו הייתה ריאלית והתפתחות העניינים מאז ועד היום מוכיחה. עובדה היא, כי מאז גזר הדין עברו כשנתיים ימים והבנייה טרם הוכשרה.

עוד יש לומר, כי מילא, ה�建ה הבניה בדיעבד אינה מרפאת את הפגם אשר נפל באי קבלת היתר בניה מלכתחילה ואין מאינת את העבירות שנעברו על ידי המערער ובهن הוא הודה בבית משפט קמא.

21. לאור כל האמור לעיל, אין כל מקום להתרע לערער לחזור בו מההודיה ואין כל מקום להתערב בגזר הדין.

הערעור נדחה.

על המערער לבצע את צו ההוראה עליו הורה בית משפט קמא, בתוך 30 ימים מהיום.

המציאות תמציא את פסק הדין לצדדים ותשגורר את התקיק.

ניתן היום, ט"ז ניסן תשע"ז, 12 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.